

Športski List

Godina IV. Broj 147

Subotica, ponedjeljak 19. rujna 1938.

Pretpлата: četvrtgodišnje 13,
polugodišnje 25, godišnje 50 din.

Aktuelnosti

Subotica, 18 rujna. Zadaća je športske štampe da bude objektivna, da zaštićuje športše od nešportaša, nepravedno proganjene od silnika, da brani pravdu i da služi istini. Međutim činjenice nebrojeno puta ukazuju na punu neobjektivnost i tendencioznost starnovitog dijela subotičke štampe, koja već godinama sistematski napada i blati sve ono što je naše, samo da nas uništi. Ta tendencioznost je tako očigledna i tako izazivačka da joj je teško naći primjera u povijesti športske žurnalistike.

Zadaća je te štampe da naše ljude prikaze kao neke divljake, a njene simpatije kao lažanice, premda je često puta sasvim obratno. Poznato je pisanje te štampe prema Bačkoj i njenim igračima, prema Bunjevcu, a i prema nekim Žakovim igračima. To pisanje nikada nije išlo za tim da barem bude koliko toliko objektivno.

Poznato je držanje te štampe za sudskog procesa Vukelić-Segedinski, za afere Krtolica i Kekenješi, kao i prigodom svih mnogobrojnih afera. Ta štampa, koja zna turiti svoje kukaste nosine gdje joj je mjesto i gdje nije, jedne godine nije htjela donijeti dokumente o Nestorovom gazdovanju, premda su te dokumente donijele zagrebačke, beogradske i novosadske novine, a one sigurno ni jesu i ne mogu biti toliko zainteresirane Nestorovim gazdovanjem kao mi. Ta štampa do sada još nije našla ni jedne riječi osude za mnogobrojne nepravde Nestora Segedinskog, ali je zato digla kuku i motiku na Šarčevića radi njegovih faulta na utakmici protiv Športa, premda njegovi faulti nijesu bili nimalo grubi, a kamoli opasni po život, kao što su bili oni faulti, koje ta štampa velikodušno prešućuje. Ta štampa nije vidjela strahovito grubu udarac Korasa I po Janjićevim nogama, isto tako kao što nije vidjela Kovačov surovi nalet na Vujkovićevu nogu. Toj štampi je valjda u interesu da razni Korasi, Kovači i Kohni udaraju po nogama Vujkoviće, Janjiće i druge, jer misli, da su noge ovih posljednjih izložene slobodno divljanju onih prvih i da je to prirodno, ako Vujkovići i Janjići ostanu bogalji, pa da se to ipak prešuti u štampi. Ta gospoda bi mogla znati da noge naših igrača ipak nijesu gušćije džigarice, pa bi mogla imati manji apetit na udarce po tim nogama.

Ta štampa je digla paklenu larmu radi toga što je Bačka nastupila s rezervama protiv ŽAK-a, a nije se potrudila da istini za volju ispita činjenice i da vidi koliko je toga dana bilo zdravih Bačkih igrača. Ako ta uva žena gospoda žele da i bolesnici i ranjeni ljudi igraju za njihovu volju, samo neka izraze svoje humane želje i sve će se dogoditi onako kako oni žele. No i bez te okolnosti jedan stručnjak bi mogao znati, da su prijateljske utakmice zato, da se isprobaju novi i mladi igrači i da se vježbaju, a ne da ljudska štampa huška neupućeni svijet protiv najpopularnijeg i najzaslužnijeg subotičkog društva.

VELIKA POBJEDA ZAGREBA

Zagreb-Budimpešta 6:1 (3:0)

Golove su dali Lešnik 2, Hrubec 2 i Velfl 2 — Madari su razočarali — 8.000 ljudi

Zagreb, 18 rujna. Na Stadionu je bilo oko 8000 ljudi, koji su ostali razočarani slabom igrom mađarskih izabranika, ali su se ipak utješili visokom i zasluženom pobjedom. U timu Zagreba igralo je u početku devet a kasnije i deset purgera. Najbolji je bio Velfl. Glazer nije uopće imao posla. Brozović bolji od Higlja, a u halfiniji najbolji Kokotović. Kod Mađara dobar je bio golman Vagi, a zapaženi su još Tancoš, Turaj II i Hamori. Ostali slabi. Svi golovi su bili lijepi i neobranivi. Pucalo se mnogo, a propušteno je dosta zrelih situacija.

Zagreb: Glazer, Higl, Brozović, Pajević (Cimermančić), Jazbinšek, Kokotović, Šipoš, Lešnik, Velfl, Antolković, Hrubec.

Budimpešta: Vagi, Sebehelji, Flora, Adam Šoš, Hamori, Tancoš, Miler, Šolti, Turaj II, Vermeš.

Sudio je odlično zagrebački sudac Popdupski.

Franjo Glazer na djelu

IZNENADENJE U SPLITU

Hajduk—Slavija 2:2 (1:1)

Golove su dali Rajlić, Alujević, Lemešić i Šalipur — 3000 ljudi — Splićani su razočarali

Split, 18 rujna. Čudna je ta lopta! Kada svi očekuju jedno, desi se nešto sasvim drugo. Tako je bilo danas i kod nas u Splitu. Očekivana je sigurna pobjeda bijelih, ali su gosti, koji su bili vrlo borbeni, pa i grubi, izvukli neodlučan rezultat. Hajduk je razočarao. Igrao je vrlo slabo. Jedino je zadovoljila uža obrana, osobito Matošić. U srednjem redu dobar Bakotić, a u navali Alujević, dok Matošić II nije igrao. Kod Slavije najbolji Zagorac, Matekalo i Rajlić. Sudac Bažant odličan.

SIGURNA POBJEDA JUGOSLAVIJE U ZEMUNU

Jugoslavija—Šparta 3:0

Golove su dali Petrović 2 i Rakar — 3.500 ljudi — Dobra igra —

Zemun, 18 rujna. Beogradski crveni su

bili bolji, pa su i pobijedili sigurno, zaslužno i uvjerljivo, premda je i Šparta igrala dobro, pa je morala postići barem 1 gol, ali je navala sasvim podbacila osim Majera. Kod crvenih najbolji ljudi su bili Rakar, Lovrić, Đokić i Petrović, a kod domaćih golman Smiljanić, bek Otašević i desno krilo Majer. Sudio je dobro Vasa Stefanović. — Slabo je igrao Nikola Perlić.

JOŠ JEDNO IZNENADENJE

Jedinstvo—Slavija 3:1

Golove su dali Arandelović, Živković 2 i autogol Petković — 1500 ljudi

Varaždin, 17 rujna. Očekivana je pobjeda domaćih. Međutim Jedinstvo je bilo borbenije i odlučnije, pa je i pobijedilo, a to znači možda i ostanak u ligi. Slavija je sasvim podbacila. Nije bilo ni elana, ni borbenosti, apsolutno ničega. Jedino su zadovoljili bek Madarić i half Stare. Kod Jedinstva dobri Živković, Zvekan i Arandelović. Ljudi nisu bili zadovoljni sudanjem sucem Nenadovićem iz Indije sasvim opravdano.

prekinuo igru tek na nagovor ŽAK-ovog poslovnog pretsjednika Mihajla Sele, jer ta okolnost za naš SNP izgleda sasvim normalna i obična.

Državna reprezentacija igra 25 rujna u Varšavi protiv Poljske. Za tu utakmicu JNS je odredio ove igrače: Glazera, Higlja, Matošića, Lehnera, Jazbinšeka, Kokotovića, Šipoša, Lešnika, Velfla, Antolkovića i Welkera, a kao rezerve Urha, Andelkovića i Cimermančića. Za JNS je izgleda postalo pravilo, da na svakoj utakmici mora biti drugi centerhalf i drugo lijevo krilo!

Razgovor ugodni s jednim reprezentativcem

Zvonko Jazbec govori:

o sebi, o Konkordiji, o mladima, o amaterizmu i profesionalizmu i o Subotici

Subotica, 11 rujna. Ipak je došao. Ljudi su ga nestrpljivo očekivali i zapljuskivali nas pitanjima o reprezentativcu Zvonku. A on je došao tiho, bez buke i bez reklame. Našli smo ga prvi puta u srijedu na večer. Bio je na korzu među svojim drugovima i gotovo se iznenadio, kada me je vidio ovdje, jer je naučio, da me gleda u novinarskoj loži na zagrebačkim igralištima. Pa i sada me je sreo kao znatiželjnog novinara, jer sam mu odmah nakon pozdrava rekao, da ćemo razgovarati. Zvonko je već znao o čemu. Nije se iznenadio i nije mu bilo krivo. Mi smo stari znanci.

Prvo veče smo bili zajedno. Oni, Konkordijaši, neki igrači Bačke i mi iz redakcije, sve u svemu dvadesetak ljudi. Bilo je vrlo lijepo i veselo, ali kratko. Zvonko je pričao o svojim utiscima u Subotici, o utakmici s Rumunjskom. Bio je vrlo raspoložen kao i svi mi. Osjećalo se, da je on najstariji i najveći autoritet među zelenim igračima. Svi su ga slušali i uvijek je bilo onako, kako je Zvonko htio.

Jurica Qbrež je pričao o tornju i još o nečemu, Eibel o Bukureštu, Vučilovski o Paliću i o veslanju, a Zvonko je sve slušao, ali je još bolje gledao, osobito Juricu. Sutradan se igrala utakmica, pa smo se morali rastati još u deset sati.

Poslije pobjede nad Sandom našli smo se opet svi zajedno i bili smo još veseliji, jer više nije bilo utakmice. Jurica je i u četvrtak bio u istoj formi, ali su ga dostigli Branko Paviša, Toni Pospišil i Zvonko Jazbec, koji nam je pokazao nekoliko rijetkih majstorija. Zeleni igrači su pjevali nekoliko pjesama, među njima i svoju klubsku pjesmu „Mi smo jaki Konkordijaši.“

Časak smo Zvonko i ja napustili društvo i onda je počeo naš službeni, ali u stvari prijateljski i upravo drugarski razgovor. Zvonko je pričao spremno, otvoreno i iskreno, a rekao mi je na moja pitanja, katkada i bez postavljenog pitanja, ovo:

„Roden sam 1911 u Americi. Počeo sam igrati kao i svi drugi u dvorištu, na ulici i na poljanama. Verificiran sam 18-VIII-1927 za nižerazredni HSK „Zagreb“, gdje sam bio do 14-VI-1930. Onda sam verificiran za Konkordiju, gdje i danas igram i gdje mislim igrati nadalje. Na igralištu zelenih bio sam neko vrijeme i lakoatletičar. U prvoj momčadi sam igrao desno krilo, desnu spojku, pa desnog halfa i tek poslije povlačenja Agića postao sam center-half, gdje sam imao najviše uspjeha, premda sam i kasnije igrao više puta i na centru i na spojci, kao i sada u Subotici.“

Moje pravo mjesto je center-half. Igrao sam u timu Konkordije desno krilo još 1932, kada smo osvojili prvenstvo ispred Hajduka, jer smo ga pobijedili i u Splitu i u Zagrebu s rezultatom 2:1. Onda se igralo po cup sistemu.

Odigrao sam do sada mnogo utakmica za svoj klub i za Zagreb, broja im ne znam, a za državnu reprezentaciju sam igrao 14 ili 15 puta, ne znam točno. Prvi puta sam igrao u Parizu 1934, kada su Francuzi pobijedili s rezultatom 3:2. Ja sam bio desni half. Posljednji puta sam igrao protiv Rumunjske u utorak, a rezultat je bio, kako je poznato, 1:1 (1:0).

Mnoge utakmice su mi ostale u sjećanju, ali mislim, da sam najbolje partije u životu dao na utakmici Zagreb—Admira 4:1, u Carigradu protiv Turske 3:3, u Beču kao gost beogradske Jugoslavije protiv Rapida 3:1 i proljetos za ligaško prvenstvo protiv BSK-a, kada smo pobijedili s rezultatom 3:0 (0:0).

Svi me pitaju, kako to da smo ispali iz lige i zašto smo ispali. Ti si gledao naše utakmice, pa znaš najbolje, da smo zaslužili daleko bolju sudbinu. Mnogo i mnogo naših igrača nas je napustilo, ali smo najteže osjetili gubitak Puhara. Njega nijesmo smieli tako jeftino pustiti. Da nam je on ostao, mi b' bili barem na šestom mjestu, a ovako smo gotovo cijelo prvenstvo igrali bez golmana. Zato smo ispali, ali ćemo na godinu sigurno ponovo ući u ligu, jer sada imamo Kekenješija, a i Bratulić je pristupio k nama.

Mi smo amateri, nemoj se čuditi tome, jer mi dobijemo samo neznatnu nagradu mjesečno za trening, odnosno na tramvaj i druge sitnije izdatke, koji su u vezi s trenin- gom. I bolje je što smo amateri.

I ja sam u principu za amaterizam, barem kod nas, jer jedno pristojno mjesto vrijedi daleko više, nego bilo kakova nogometaška plaća. Mladost prolazi i dobar nogometaš se ne može biti vječno, ali se može i mora biti uvijek pošten čovjek, savjestan i dobar radnik u svojem zvanju ili poslu.

Kod nas je nemoguće ostvariti čisti profesionalizam, a ovo danas ovaj pseudo-amaterizam i pseudo-profesionalizam, to je, barem za mene, suviše cirkuski.

Zvonko Jazbec

Ljudi se čude, što sam ja ostao vjeran Konkordiji. Ali ja ne mogu drukčije, jer sam moralno obavezan prema društvu u kojem sam proveo svoju mladost i koje mi je dalo lijepo mjesto. Radim u munjari, imam definitivu i lijepu plaću. Svoju dužnost obavljam savjesno, pa sam odbio Haškov poziv, da idem s njima na turneju u Rumunjsku, jer nisam mogao dozvoliti, da drugi rade za mene u kancelariji, jer oni dosta rade za mene i onako, kada ja odem sa svojim klubom ili s reprezentacijom. Ljetos sam trebao potpisati za Hašk. Dobio bih 25.000 din., ali sam ja ipak ostao vjeran Konkordiji.

U Konkordiji mi je dobro. Slažem se sa svima i vrlo rado pomažem mladima, jer sam ja sada najstariji igrač, a svi drugi su, osim Paviše i Martinovića, još skoro juniori. Kod nas je vrlo razvijena društvenost i to je vrlo važno. Mi smo uvijek zajedno. Svi smo, osim Kekenješija, postali igrači u Konkordiji a mi smo skupljeni s brda s dole i to je ono što se ne plaća i što se ne može kupiti. Neki ljudi, koji su nas ostavili, danas žale za nama, pa i plaću, ali im je teško priznati.

Naši juniori su dobri i imaju pred sobom budućnost. Samo treba da malo više rade, da imaju više srca, više poleta, više odlučnosti i više borbenosti. Po mojem mišljenju naši najveći talenti su Eibel, Vučilovski, Beda, Obrež i Hudika i kada oni shvate prvenstvene utakmice kao borbu, a ne kao zabavu, onda mi možemo biti mirni i sigurni, da nas nikada neće zadesiti ono, što nas je zadesilo ove godine.

U Subotici sam bio prvi puta službeno 1934, a propustovao sam prošle godine na povratku iz Budimpešte gdje smo igrali s Mađarskom 1:1. Onda smo bili oduševljeno dočekani, ali će Subotica ostati u mojem sjećanju po ovim danima što sam ih proveo u društvu Bačkih igrača i vas novinara. Vjeruj mi, da možda nigdje nismo tako lijepo proveli i našli takove domaćine. Ali kada dođete u Zagreb, a to mora biti što prije, nadam se, da ćete se i vi tako dobro osjećati kao mi ovdje.

Žalim što nisam mogao igrati protiv Bačke, ali nadam se, da ćemo se do godine sastati u ligama. To je naša najveća želja, a vjerujem i vaša. Čuo sam da je Bačkino igralište prekrasno, ali ga nisam vidio. Sandom je dobro, samo šteta što se malo ne poravni. Od vaših igrača dopali su mi se Balož II i Demeter, a Netoja Kopunovića znam još iz Zagreba, gdje se o njemu mnogo priča. I za Janjića sam već čuo. Suci su vam slabi, barem ovaj posljednji što je nama sudio (Kraus).

Kada imam vremena, rado igram tenis. Čitam prilično, ali ipak ne previše. U novinama prvenstveno čitam šport, a od pisaca najviše volim Londona i našeg Šenou.

Od svih naših trenera poslije Pušnera, najbolji je bio Virag. On ima dobre metode, ali mu je mnogo smetalo nepoznavanje hrvatskog jezika i prevelika blagost. On nije bio dovoljno strog, pa je izgubio autoritet. Šteta!

U Beogradu smo igrali vrlo slabo. Sjajni su bili Glazer i Matošić, a vrlo dobri Kokotović i Petrović. Ja nisam dao ono što mogu dati i što se je očekivalo od mene, ali zato nisam ja kriv. U Italiji sam igrao znatno bolje i tamo nam je bilo vrlo lijepo.

Još jednom ti ponavljam da smo oduševljeni boravkom u Subotici i ja zahvaljujem u ime svojih drugova svima onima, koji su se toliko trudili, da učine naš boravak u Subotici tako lijepim i upravo nezaboravnim. Naša je velika želja, da taj boravak ne bude i posljednji u Subotici.

Vratili smo se među druge, koji su bili još veseliji, ali je bilo vrijeme polaska. Svi smo ih ispratili na kolodvor. Vlak je već polazio, a mi smo još gledali za nogometašima HSK Konkordije, koji su se vraćali u glavni grad Zagreb. Čuli smo još Jazbecovu komandu, „trokratni zdravo za Bačku“, koju su prihvatili svi ostali. Onda smo se vratili svojim kućama polako i tiho, a ipak smo svi bili zadovoljni i raspoloženi. Za to vrijeme brzi vlak je jurio bačkim ravnicama i nosio sobom vesele mladiće dvostrukog državnog prvaka HSK Konkordije.

Posjetite

Trgovački dom

Zakupnik ILIJA ŠIBALIĆ

Svira prvoklasna kapela
Milete Nikolića
Solidne cijene Tačna posluga

Željko Crnjaković, lijevo krilo ŽAK-a vjenčao se jučer s gospođicom Magdom Milodanović. Srdačno čestitamo!

Medudržavna utakmica Mađarska—Čehoslovačka, koja se trebala održati 18. o. m. u Pragu, odgođena je na neizvjesno vrijeme radi poznatih događaja u ČSR.

Ivan Mikić, čuveni lakoatletičar i rekorder subotičke Bačke, a od prije nekoliko godina beogradske Jugoslavije, vjerio je gospođicu Kseniju Frank. Srdačno čestitamo!

7 novih sudaca je jučer položilo ispit i to: Šarčević Pero, Račkov Radoslav, Drenovčanin Vladimir, Matijević Stjepan (svi Subotica), Jablanov Dimitrije (Krstur), Milovanov Nestor (St. Bečej) i Stojanović Stojan (Sombor).

